



ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie apríl 2015

II. senát

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	II. ÚS 573/2014
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o s'ťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	10. marca 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie peňažnej sumy, ktoré prebieha od roku 2010.
ratio decidendi	<p>V súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o s'ťažnosti zohľadnil ústavný súd tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none">1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v napadnutom konaní nie je fakticky ani právne zložit'ie. Ide o vec, ktorá tvorí súčasť bežnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov.2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci nemožno nevziať do úvahy skutočnosť, na ktorú poukázal aj okresný súd, že k predĺženiu napadnutého konania prispel aj samotný sťažovateľ najmä tým, že jeho právny zástupca 3 krát žiadal o odročenie nariadeného pojednávania z dôvodu kolízie termínov pojednávanií, pričom sťažovateľ trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávanií.3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci. Sťažovateľ tvrdil, že k porušeniu jeho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo „najmä po rozhodnutí odvolacieho súdu vo veci, teda v čase od 12.6.2012.. do 13.5.2014“. Ústavný súd zistil, že do tohto obdobia spadá okrem štvormesačnej bezdôvodnej nečinnosti (od 12. júna 2012 do 31. októbra 2012) aj dvojmesačné obdobie práceneschopnosti konajúcej sudkyne (od 26. novembra 2012 do 7. januára 2013 a od 25. apríla 2013 do 16. mája 2013). Spolu s dvojmesačnou nečinnosťou (od 15. augusta 2014 do 11. novembra 2014) bol okresný súd v namietanom konaní celkovo nečinný 8 mesiacov. <p>Na pojednávanií 11. novembra 2014 bol vyhlásený rozsudok, v ktorom okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť sťažovateľovi 112, 72 € spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne... vo zvyšnej časti návrh zamietol.</p> <p>Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (napríklad II. ÚS 499/2013).</p>

	Ojedinelá a krátkodobá nečinnosť okresného súdu nebola spôsobilá zasiahnuť do ústavou a dohovorom zaručeného práva. <u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené nebolo.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	II. ÚS 306/2014
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	10. marca 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o návrhu matky maloletej na vyslovenie zákazu styku sťažovateľa s maloletým dieťaťom, ktoré začalo v roku 2010.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, posúdením namietaného konania, ústavný súd konštatuje, že preskúmané konanie nie je po právnej stránke zložitý, ide o vec patriacu do štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Predmet konania, ktorým je návrh matky na vyslovenie zákazu styku sťažovateľa s maloletým dieťaťom, však vyžaduje vykonanie dôkladného dokazovania aj prostredníctvom znaleckého šetrenia, preto vec možno považovať za fakticky pomerne náročnú. Tento faktor nemožno, pri hodnotení postupu okresného súdu, nevziať do úvahy.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, v preskúmanom konaní, ústavný súd zistil, že sťažovateľ, využívajúc svoje procesné oprávnenia (námiетка zaujatosti voči konajúcej sudkyňi, zmena právneho zástupcu, žiadosť o odročenie pojednávania, niektoré výzvy konajúcej sudkyne neplnil sťažovateľ včas a súd ho musel na ich splnenie urgovať), prispel aj sám k zdĺhavejšiemu postupu konajúceho súdu v namietanom konaní.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Okresný súd sám uznal, že v napadnutom konaní dochádzalo k prieťahom v konaní. Dochádzalo k nim podľa neho najmä „z dôvodov práceneschopnosti sudkyne a čerpaním dovolenky, preťaženosťou sudcov a zaťaženosťou zákonnej sudkyne, tak ako na to poukázala v rámci jej opakovaných práceneschopností v roku 2010, 2011, 2012, 2013 aj v roku 2014.“</p> <p>Navyše, ústavný súd konštatuje, že konajúci súd si v niektorých etapách konania počínal neefektívne, napríklad písomnosti zasielal právnej zástupkyňi sťažovateľa napriek tomu, že táto už skôr oznámila, že ho už nezastupuje, z dôvodu nesprávneho číslovania otázok pre znalca v uznesení, bolo potrebné vypracovať opravné uznesenie, pri ustanovovaní znalcov okresný súd vopred nezisťoval, či je znalec spôsobilý z hľadiska jeho zaneprázdnenosti vypracovať znalecký posudok v žiadanom termíne, preto sa stalo, že po oznámení ustanoveného znalca, že je posudok nemôže vypracovať, bolo potrebné rušiť pôvodné uznesenie o ustanovení znalca a ustanoviť ďalšieho.</p> <p>V súhrne, uvedený postup okresného súdu viedol k tomu, že okresný súd nielen že nenaplnil povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia 176 ods. 3 OSP, podľa ktorého vo veciach starostlivosti o maloletých má súd povinnosť rozhodnúť bez zbytočného odkladu, najneskôr do 6 mesiacov od začatia konania, ale vec týkajúcu sa maloletého dieťaťa nerozhodol ani po štyroch rokoch od začatia konania. Takýto postup okresného súdu nie je ospravedliteľný dôvodmi, ktorými argumentoval okresný súd.</p>

	<p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	II. ÚS 828/2014
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	4. februára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označených článkov ústavy a dohovoru postupom krajského súdu v konaní o ochrane osobnosti, ktoré začalo v roku 2006 (spis sa na krajskom súde nachádzal od apríla 2012, pozn.).
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o skutkovú a právnu zložitost' preskúmvanej veci, ústavný súd konštatuje, že obsah na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu sp. zn. 2 Co 116/2012 ani tvrdenia účastníkov konania nepotvrdzujú faktickú ani právnu zložitost' predmetnej veci. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právnou ani skutkovou zložitost'ou veci nemožno ospravedlňovať doterajšiu dĺžku napadnutého konania.</p> <p>2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v namietanom konaní pred krajským súdom došlo k porušeniu sťažovateľom označeného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že v preskúmvanom konaní nezistil také skutočnosti na strane sťažovateľa, ktoré by ovplyvnili doterajšiu dĺžku namietaného konania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu krajského súdu v napadnutom konaní.</p> <p>Ústavný súd zo súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 2 Co 116/2012 zistil, že doterajší postup krajského súdu je poznačený jeho dlhodobou nečinnosťou, a to v období od 23. apríla 2012 keď bol krajskému súdu predložený súdny spis okresného súdu sp. zn. 26 C 221/2006 na rozhodovanie o sťažovateľom podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu č. k. 26 C 221/2006-242 z 10. januára 2012, do nariadenia termínu verejného vyhlásenia (28. január 2015), keď nevykonal žiadny relevantný úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako účastník v preskúmvanom súdnom konaní nachádza.</p> <p>Ústavný súd neakceptoval argumentáciu krajského súdu uvedenú v prípise č. Spr. 3425/14 z 13. januára 2015, ktorou reagoval na sťažnosť sťažovateľa, kde vzniknuté prieťahy odôvodnil s poukazom na nadmerné množstvo vybavovaných vecí a personálne problémy súvisiace s práceneschopnosťou veci vybavujúcej sudkyne. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už viackrát uviedol (napr. I. ÚS 23/03, I. ÚS 141/03, II. ÚS 153/06, III. ÚS 399/2011), že personálne problémy (napr. dlhodobá práceneschopnosť sudcu) a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia (m. m. I. ÚS 39/00, I. ÚS 55/02, III. ÚS 399/2011).</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho</u></p>

	<p><u>záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u> <u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u> Ústavný súd neprikázal krajskému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov, pretože tento v čase rozhodovania ústavného súdu už vo veci samej rozhodol.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	

spisová značka	II. ÚS 726/2014
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	26. februára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o návrhu na vydanie dedičstva, ktoré sa začalo v roku 2002.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v napadnutom konaní po skutkovej stránke nebolo zložené, pretože skutkové posúdenie veci si nevyžadovalo úzko odborné poznatky, napr. nariadenie znaleckého dokazovania. Rovnako ani počet účastníkov konania „nekomplikoval“ skutkové posúdenie veci. Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil pomerne významnú okolnosť, ktorá musí byť zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom. Dĺžka napadnutého konania bola totiž vyvolaná aj správaním sťažovateľky, ktorej možno vyčítať (resp. jej zástupcovi), že na výzvu okresného súdu z 26. novembra 2008 jej zástupca reagoval až 15. novembra 2010, teda až po uplynutí dvoch rokov. Na uvedené nesúčinnosťné správanie sťažovateľky (jej zástupcu) ústavný súd nemohol neprihliadať pri určení primeraného finančného zadosťučinenia.</p> <p>Je tiež pravdou, že sťažovateľka počas napadnutého konania požiadala o zmenu svojho pôvodného žalobného návrhu (o spresnenie petitu), avšak využitie možností daných navrhovateľom procesnými predpismi (napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku) na uplatňovanie a presadzovanie svojho práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prieťahy (napr. I. ÚS 31/01).</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a predovšetkým poukazuje na to, že občianske súdne konanie, ktoré bez meritórneho rozhodnutia súdu prvého stupňa trvá tak dlho, ako to bolo v danej veci, teda viac ako 11 rokov (hoci spis bol 9 mesiacov v tom období aj na krajskom súde), možno už len na základe posúdenia tohto neprimeraného obdobia považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takáto zdĺhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (m. m. I. ÚS 66/03).</p> <p>Okrem uvedeného možno konštatovať, že okresný súd bol v predmetnej veci opakovane nečinný v období od 30. septembra 2002 do 19. mája 2005 (tri roky), od 21. novembra 2006 do 21. novembra 2007 (jeden rok), od 31. januára 2008 do 6. júna 2008 (päť mesiacov) a od 15. novembra 2010 do 21. júla 2011 (osem mesiacov). Okresný súd teda počas minimálne piatich rokov vo veci nevykonal prakticky žiadny úkon smerujúci</p>

	<p>k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka v danej veci nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie vo výške 4 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	II. ÚS 717/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	15. januára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie svojho práva vyplývajúceho z označeného článku ústavy v konaní okresného súdu o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáhal určenia, aby obchodnej spoločnosti bola uložená povinnosť zaplatiť peňažnú sumu. Konanie sa začalo v roku 2007.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o právnu zložitost' preskúmvanej veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o návrhu, ktorým sa sťažovateľ proti odporcovi domáha „náhrady mzdy plavčika“, ako aj náhrady „za dodaný materiál vo výške... 110,45 €“ a jednorazovej úhrady „straty výšky dôchodku v sume 487,20 €“. Obdobné spory v zásade tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom k tejto problematike existuje ustálená judikatúra všeobecných súdov, a preto vec sťažovateľa ústavný súd nepovažuje z právneho hľadiska za zložitú.</p> <p>2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu napadnutého konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľa ako účastníka tohto konania, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 323/2008 k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).</p> <p>Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní vyplýva, že okresný súd bol od doručenia návrhu 30. októbra 2007 do marca 2012, keď vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania, absolútne nečinný. Nečinnosťou sa vyznačuje aj obdobie od apríla 2013, keď bolo sťažovateľovi doručované uznesenie Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 Co 512/2012 z 19. februára 2013, do mája 2014, keď okresný súd vyzval sťažovateľa v kontexte s požiadavkami vyplývajúcimi z označeného uznesenia krajského súdu na opätovné odstránenie nedostatkov pôvodného návrhu sťažovateľa z 30. októbra 2007. Celková doba neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu tak presahuje 5 a pol roka.</p> <p>Ako neefektívny hodnotí ústavný súd postup okresného súdu, ktorý musel v zmysle</p>

	uznesenia krajského súdu sp. zn. 24 Co 512/2012 z 19. februára 2013 sťažovateľa opätovne vyzývať na odstránenie nedostatkov podania (vzhľadom na skutočnosť, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 C 323/2008 z 22. augusta 2012, ktorým odmietol podanie sťažovateľa doručené mu 30. októbra 2007 a doplnenie podania zo 14. júna 2012, podľa názoru krajského súdu nespĺňalo požiadavky riadne odôvodneného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 OSP, a preto ním došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa konať pred súdom). <u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.</u> <u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 750 € a právo na náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	II. ÚS 784/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	15. januára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie svojho práva vyplývajúceho z označeného článku ústavy postupom okresného v konaní o žalobe o zaplatenie škody. Konanie sa začalo v roku 2007.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je rozhodovanie o žalobe sťažovateľa vo veci náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Ústavný súd z obsahu súdneho spisu vedeného okresným súdom, z obsahu sťažnosti, ako aj z vyjadrenia samotného okresného súdu k sťažnosti nezistil, že by išlo v danom prípade zo skutkového a ani z právneho hľadiska o zložitú vec. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že veci s obdobným predmetom sporu patria do štandardnej rozhodovacej agendy tých okresných súdov, v ktorých územnom obvode sídli podstatná časť ústredných orgánov štátnej správy konajúcich v mene štátu vo veciach náhrady škody.</p> <p>2. Vo vzťahu k ďalšiemu kritériu, t. j. správaniu sťažovateľa (v spore žalobcu) ako účastníka namietaného konania, ústavný súd nezistil žiadnu významnejšiu skutočnosť, ktorá mohla prispieť k predĺženiu doterajšieho priebehu konania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 123/2007. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).</p> <p>Vychádzajúc z prehľadu procesných úkonov vykonaných v namietanom konaní ústavný súd identifikoval jedno dlhodobšie obdobie absolútnej neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu (od júla 2010, keď bolo uznesenie krajského súdu zo 4. mája 2010 doručované účastníkom konania, až do októbra 2012, keď sa uskutočnilo pred okresným súdom pojednávanie), ako aj obdobia krátkodobej absolútnej neodôvodnenej nečinnosti (od novembra 2007, keď žalovaný doručil okresnému súdu vyjadrenie k žalobe, až do apríla 2008, keď bolo vyjadrenie žalovaného doručované sťažovateľovi, a od októbra 2013, keď bolo účastníkom konania doručované uznesenie krajského súdu z 30. septembra 2013, až do februára 2014, keď okresný súd vyzval</p>

	<p>sťažovateľa na predloženie dokladov nevyhnutných na dokladovanie jeho pomerov). Ako obdobie nečinnosti ústavný súd kvalifikuje tiež aj obdobie od júla 2014, keď okresný súd uložil sťažovateľovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania, až do rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti, počas ktorého okresný súd nevykonal vo veci žiadny procesný úkon. Ústavný súd v tejto súvislosti prihliadal aj na skutočnosť, že spis vzťahujúci sa na napadnuté konanie bol v období od 29. októbra 2014 do 14. novembra 2014 zapožičaný ústavnému súdu na objektívne posúdenie opodstatnenosti sťažnosti.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	II. ÚS 503/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	15. januára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľky namietali porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v dedičskom konaní, ktoré sa začalo v roku 2003.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitost' veci, ústavný súd je toho názoru, že dedičské konanie tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, pričom výklad a používanie právnej úpravy v dedičských veciach sú stabilizované, a preto ich z právneho hľadiska nemožno v zásade považovať za zložité (II. ÚS 181/2010). Zo skutkového hľadiska ústavný súd zastáva názor, že ide o vec, ktorú možno považovať za fakticky zložitejšiu, a to z dôvodu potreby zabezpečiť pre rozhodovanie zoznam hnutelných vecí patriacich do dedičstva spolu s ich ohodnotením. Ústavný súd ale zároveň konštatuje, že faktická zložitost' veci nemôže ospravedlniť skutočnosť, že vec ani po uplynutí jedenástich rokov od začatia konania nie je dosiaľ právoplatne skončená.</p> <p>2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorú by bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľiek, ktoré sú účastníčkami dedičského konania, v súvislosti s prieťahmi v napadnutom konaní.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).</p> <p>Ústavný súd zistil v priebehu napadnutého konania obdobie neodôvodnenej nečinnosti od 9. decembra 2008 (po doručení uznesenia odvolacieho súdu bol spis predložený súdnemu komisárovi) do 8. marca 2011 (súdny komisár vyžiadal z Okresného súdu Dolný Kubín súvisiaci dedičský spis). Z uvedeného vyplýva, že nečinnosť v danom štádiu napadnutého konania presiahla 2 roky.</p> <p>Okrem nečinnosti hodnotí ústavný súd postup Okresného súdu Dolný Kubín, kde</p>

	<p>prebiehalo konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 1 D 200/2003, Dnot 118/2003, a neskôr aj postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 D 21/2008, Dnot 118/2003 ako taký, ktorému chýbala efektívnosť a účelnosť, čo malo výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku napadnutého konania.</p> <p>O neefektívnosti postupu v konaní svedčí aj skutočnosť, že po podaní mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky proti osvedčeniu o dedičstve sp. zn. 1 D 200/2003, Dnot 118/2003 z 27. novembra 2003 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 5 M Cdo 10/2004 z 31. marca 2005 osvedčenie o dedičstve z 27. novembra 2003 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Dolný Kubín na ďalšie konanie.</p> <p>Neefektívnosť a nesústreďenosť postupu sa prejavila aj v ďalšom priebehu napadnutého konania, keďže Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 7 Co D 12/2009 z 25. júna 2008 zrušil uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 1 D 200/2003 z 21. decembra 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v odôvodnení uznesenia z 25. júna 2008 konštatoval, že bolo porušené základné právo účastníka konania na spravodlivý proces, pretože sa nemohol vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, na základe ktorých okresný súd dospel ku skutkovým a právnym záverom. Ústavný súd napokon dodáva, že z ústavnoprávneho hľadiska nie je akceptovateľné, aby napadnuté konanie nebolo skončené ani po viac ako 11 rokoch od jeho začatia.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľkám priznal finančné zadosťučinenie vo výške 5 500 € každej a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Sťažovateľky sa tiež domáhali, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v namietanom konaní bez zbytočných prieťahov. Ústavný súd tejto časti sťažností nevyhovel vzhľadom na skutočnosť, že okresnému súdu už nálezom č. k. IV. ÚS 18/2014-25 zo 16. apríla 2014 prikázal, aby konal v tomto konaní bez zbytočných prieťahov.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 790/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Sergej Kohut</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>10. marca 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Konanie sa začalo v roku 2005.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Predmetom namietaného konania bolo rozhodovanie o návrhu sťažovateľky na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Podľa názoru ústavného súdu vec sťažovateľky nemožno považovať za právne zložitú. Fakticky je však zložitá vzhľadom na to, že vo veci bolo potrebné nariadiť rozsiahle znalecké dokazovanie. 2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky, ústavný súd zistil, že aj sťažovateľka mala istý podiel na prieťahoch v konaní. Návrh, ktorý podala, nebol úplný a na jeho doplnenie musela byť zo strany konajúceho súdu vyzývaná. Prvého pojednávania sa nezúčastnila. Ďalšie okolnosti, ktoré by mohol pripísať na ťarchu sťažovateľky, ústavný súd nezistil. 3. Vo vzťahu k postupu konajúceho súdu ústavný súd zistil, že v namietanom konaní

	<p>okresný súd konal neefektívne, čo malo za následok, že v niektorých kalendárnych rokoch bol okresný súd nečinný aj sedem mesiacov.</p> <p>Ústavný súd poukazuje na to, že už samotné trvanie napadnutého konania je zjavne neprimerané, keďže nie je právoplatne ukončené ani po 10 rokoch od jeho začatia, a z tohto dôvodu ho ako celok nemožno považovať za zlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy (podobne napr. IV. ÚS 260/04, III. ÚS 262/07, II. ÚS 3/09, III. ÚS 254/09).</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	

spisová značka	II. ÚS 864/2014
sudca spravodajca	Ludmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. februára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v trestnom konaní, ktoré začalo v roku 2010.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Predmetom napadnutého konania okresného súdu je rozhodovanie o obžalobe podanej na jedného obžalovaného pre dva čiastkové útoky pokračujúceho trestného činu podvodu a pokračujúceho trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, súčasťou ktorého je adhézne konanie o nároku sťažovateľa na náhradu škody. Okresný súd nepoukázal na skutkovú a ani na právnu zložitost' napadnutého konania, argumentoval len jeho súvislosťou s civilnými konaniami, v ktorom sa rieši právna otázka, či predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po právnych predchodcoch sťažovateľa. Rozhodnutie o tejto otázke má význam pre rozhodnutie v napadnutom trestnom konaní, nemá však vplyv na zložitost' trestného konania. Ústavný súd preto nepovažuje napadnuté konania za skutkovo ani právne zložené.</p> <p>2. Správanie sťažovateľa je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mali byť pripísané na ťarchu sťažovateľa v súvislosti s prietahmi v konaní, keďže sa zúčastnil všetkých nariadených termínov hlavného pojednávania a svojimi návrhmi realizoval svoje procesné práva.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Podľa názoru ústavného súdu je konanie okresného súdu poznačené prietahmi. V počiatočnej fáze konania sa vyskytlo súvislejšie obdobie nečinnosti, keď bol termín predbežného prerokovania obžaloby určený po roku a takmer štyroch mesiacoch od podania obžaloby. Po nariadení hlavného pojednávania sú jeho termíny určované v podstate v pravidelných intervaloch, keď podľa názoru ústavného súdu okresný súd postupuje v prerokovaní veci v časovej súvislosti s právoplatne neskončeným občianskoprávnym konaním, hoci ho na druhej strane paradoxne nepovažuje (podľa vyjadrenia sudkyne) za relevantné pre rozhodnutie o nároku sťažovateľa.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci</u></p>

	<p><u>bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	

<p> spisová značka</p>	<p> II. ÚS 752/2014</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Sergej Kohut</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález – v časti vyhovené – v časti vyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	<p>24. februára 2015</p>
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku ústavy postupom okresného súdu v konaní o návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu.</p>
<p> ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Predmetom namietaného konania bolo rozhodovanie o návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu na sumu 48 026 Sk. V spore vystupuje sťažovateľ ako žalovaný. Ústavný súd už obdobnú vec posudzoval, pričom ustálil, že konanie o vydanie zmenkového platobného rozkazu nemožno považovať za právne zložité (m. m. II. ÚS 158/2014). V danej veci ústavný súd nezistil ani skutkovú zložitost' veci.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd zo spisu okresného súdu sp. zn. 19 CbZm 3/2011 zistil, že sťažovateľ sa na prieťahoch v konaní aj sám podieľal. Zo štyroch nariadených pojednávaní sa osobne zúčastnil len jedného. Na pojednávaní nariadenom na 20. marec 2012 sa on (ani jeho právny zástupca) nezúčastnil napriek tomu, že mu konajúci súd oznámil, že nemieni vyhovieť jeho žiadosti o odročenie pojednávania. Nezúčastnil sa ani pojednávania nariadeného na 7. november 2014. V čase od 1. júla 2013 do 30. septembra 2013 mal právny zástupca sťažovateľa pozastavený výkon advokátskej činnosti, túto skutočnosť sťažovateľ konajúcemu súdu neoznámil. Vo vzťahu k podielu sťažovateľa na prieťahoch v konaní ústavný súd nemôže nezobrať do úvahy aj tvrdenie okresného súdu, podľa ktorého si <i>sťažovateľ „vynútil predĺženie doby konania o čas rozhodovania o návrhoch na vydanie opravných uznesení (samotného označenia uznesenia), rozhodovanie o námietkach, rozhodovanie o skúmaní prevzatia zásielky, o oslobodení od platenia súdnych poplatkov a pod. “.</i></p> <p>3. Pri hodnotení postupu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že okresný súd v namietanom konaní prvýkrát meritórne rozhodol 20. júla 2009 tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť zmenku a trovy konania. Po námietke nesprávneho doručenia trvalo okresnému súdu sedem mesiacov (od 11. augusta 2009 do 4. marca 2010), kým pristúpil k doručovaniu. Ďalších desať mesiacov mu trvalo, kým reagoval na chyby vo vydanom rozhodnutí a rozhodol opravným uznesením (od 4. marca 2010 do 1. februára 2011). Dňa 10. októbra 2012 okresný súd uznesením nariadil znalecké dokazovanie, spisový materiál znalcovi však doručil až 25. septembra 2013, t. j. o 11 mesiacov. Znalcovi potom bez použitia poriadkových opatrení toleroval vypracovávanie znaleckého posudku 8 mesiacov namiesto uznesením z 10. októbra 2012 stanovených 60 dní. Z celkovej dĺžky konania viac ako 6 rokov bol okresný súd nečinný v období troch rokov.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 € a právo</u></p>

	<u>na náhradu trov konania.</u> Sťažovateľ vzal späť svoju sťažnosť v časti, v ktorej sa domáhal, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	

Spracoval: Mgr. Tomáš Majerník

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.